



### Fővárosi Ítéltábla

|                                      |                                                                                                                                                                              |
|--------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Az ügy száma:                        | 2.Kf.700.575/2023/4.                                                                                                                                                         |
| A felperes:                          | Felperes<br>(felperes címe)                                                                                                                                                  |
| A felperes képviselője:              | dr. Kovács Adrienna kamarai jogtanácsos és<br>dr. Ilonics Tamás szakszervezeti képviseleti<br>és jogi ügyvivő<br>Központi Rendőr Szakszervezet<br>(felperesi képviselő címe) |
| Az alperes:                          | Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Rendőr-<br>főkapitányság<br>(4400 Nyíregyháza, Bujtos utca 2.)                                                                              |
| Az alperes képviselője:              | Dr. Nagy Dóra kamarai jogtanácsos                                                                                                                                            |
| A per tárgya:                        | megbízási díj megfizetésével kapcsolatos<br>közzszolgálati jogviszonyból származó per                                                                                        |
| A fellebbezést benyújtó fél:         | alperes<br>(10. sorszám alatt)                                                                                                                                               |
| A fellebbezéssel támadott határozat: | Debreceni Törvényszék<br>1.K.702.296/2022/9. számú ítélete                                                                                                                   |

### Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### I n d o k o l á s

**A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás**

[1] A felperes 2012. november 1. napjától áll hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperesnél, kezdetben az alperes Kirendeltség1 Osztály1 Alosztály1án teljesített szolgálatot határrendész beosztásban. 2014. április 1. napjától az alperes Igazgatóság1 Osztály2 Alosztály2 (a továbbiakban: szolgálatteljesítés helye) szolgálatteljesítési helyre került vezénylésre határozatlan időre E-útdíjjal kapcsolatos szolgálati feladatok ellátására. 2016. január 25. napja szerinti hatállyal a vezénylése megszüntetésre került, majd 2016. január 26. napja szerinti hatállyal a szám1 számú parancssal a szolgálatteljesítés helye szolgálatteljesítési helyre E-útdíjjal kapcsolatos szolgálati feladatok ellátására átrendelésre került határozatlan időre azzal, hogy az átrendelés időtartama alatt az illetménye változatlan. A felperes a 2018. január 1. napjától 2019. április 30. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) járőrpárban teljesített szolgálatot, az eredeti határrendész beosztásába tartozó feladatokat nem látott el, csak kizárólag a szolgálatteljesítés helye szolgálatteljesítési helyen járőr beosztásban útdíj ellenőri feladatokat teljesített, továbbá a határrendész besorolása alapján részesült illetményben. Az alperes a perbeli időszakra a felperes részére illetménykülönbözetet arra tekintettel, hogy területi besorolású szervnél teljesített szolgálatot, nem fizetett. Az átrendelés jogszabályban rögzített időtartamától való eltérésre vonatkozó iratot, illetőleg az eltérést célzó kérelemre vonatkozó írásbeli nyilatkozat a peres iratok között nem volt fellelhető.

[2] A felperes a szolgálati panaszában a perbeli időszakra vonatkozó 16 hónapra a rendvédelmi illetményalap 50%-ával egyező összegű illetménykülönbözet megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy az átrendelésének ideje alatt nem a ténylegesen ellátott területi szintű szolgálatteljesítés helye járórként őt megillető „B” besorolási kategóriájú illetményben, hanem az eredeti beosztása szerinti helyi szintű „A” besorolási kategóriájú illetményben részesült. Az alperes a határozatszám1 számú határozatával a szolgálati panaszt megalapozatlanság okán elutasította arra hivatkozással, hogy az átrendelés időtartama alatt a felperes az eredeti szolgálati beosztása szerinti mértékben jogosult az illetményre.

### **A felperes keresete, az alperes védirata**

[3] A felperes a keresetében az alperest megbízási díj jogcímen bruttó 309.200 forint elmaradt illetmény és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni a perbeli időszakra. Másodlagosan kérte annak megállapítását, hogy az alperes eljárása joggal való visszaélés tilalmába ütközött, harmadlagos kereseti kérelmében az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére hivatkozott.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját. Megítélése szerint a jogvita eldöntésének helyes szempontja az, hogy a felperesi feladatellátásnak mi volt a pontos jogcíme. Az alperes szerint a megbízási jogcíme nem releváns, mert vezénylés/áthelyezés történt.

## Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímen 309.200 forint tőkét és annak késedelmi kamatát. Az ítéletének indokolásában a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati viszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjára, (2)-(7) bekezdésére, 2. § 16. pontjára, 5. számú mellékletére, 60. § (1)-(2) bekezdésére, a 348. § (5) bekezdésére, 4. § (1)-(2), (4) bekezdésére, 5. § (1) bekezdésére, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (továbbiakban: régi Hszt.) 49. § (1)-(2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről kiadott 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: 31/2015. BM rendelet) 35. § (6) bekezdésére, 33. § (1) bekezdésére, (3) bekezdés a) pontjára, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokra és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, valamint a kapcsolódó ítélkezési gyakorlatra utalást követően kifejtette, hogy a felperes a perbeli időszakban a kinevezése szerinti határrendész beosztásban szolgálatot nem teljesített, folyamatosan és kizárólag a szolgálatteljesítés helye területi besorolású rendőri szervnél szolgált átrendeléssel, E-útdíjjal kapcsolatos járőri feladatokat látott el. A Hszt. hatályba lépését (2015. július 1. napja) követően nem a felperes beleegyezésével történt a határozatlan idejű átrendelése 2016. január 26. napjától kezdődően. személyl kirendeltségvezető tanúvallomása alapján megállapította, hogy az alperes nem egyeztetett újra a felperessel a vezénylésébe történt korábbi beleegyezését követően arról, hogy 2016. január 26. napjától átrendeléssel kívánja foglalkoztatni. Az alperes úgy gondolta, hogy mivel a felperes a korábbi vezénylésbe beleegyezett, így ezt továbbviheti az átrendelés időszakára is. Miután a felperes vitatta az alperes fenti előadását, a tanúvallomásban foglaltakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperes 2016. január 26. napjától történő átrendelésére nem a felperes beleegyezésével került sor. A felperes magasabb területi besorolású rendőri szervnél történő szolgálatteljesítése nem minősül a Hszt. szerinti átrendelésnek, az a Hszt. 71. §-a szerinti helyettesítésre szóló megbízási jogintézmény körébe sorolható. A felperes azzal, hogy a magasabb besorolású területi szervnél teljesített szolgálatot, többletfeladatot látott el, ennek megfelelően illetmény-különbözet, megbízási díj illeti meg, a többlettevékenysége nem maradhat ellentételezés nélkül.

[6] A régi Hszt. 49. § szerinti vezénylésre vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók a Hszt. 60. §-a szerinti átrendelésre a felperes esetében, ezért az alperesnek a felperest nyilatkoztatnia kellett volna 2015. július 1. napjától a korábbi vezénylésnek megfeleltethető átrendelésre. A felperes az új munkakörben csak a hozzájárulásával lett volna jogszerűen foglalkoztatható a Hszt. és a 31/2015. BM rendelet szabályainak betartásával. Mivel a felperes foglalkoztatása a perbeli időszakban nem a Hszt. 60. §-a szerinti átrendelésnek minősül, hanem a Hszt. 71. §-a szerinti helyettesítésre való megbízási jogintézménynek, ezért a 31/2015. BM rendeletnek a helyettesítésre való megbízásra vonatkozó 35. §-ában foglalt rendelkezések alkalmazhatók és nem az átrendelésre vonatkozó 33. §-a. Mindezek alapján megállapítható, hogy a perbeli időszakra a felperes a magasabb,

„B” besorolási kategóriájú területi szintű járőr beosztás szerinti illetményre volt jogosult. A felperes a magasabb besoroláshoz tartozó illetmény (illetménykülönbözet) érvényesítése helyett igényelheti az így jelentkező illetmény-különbözet összegével azonos összegű megbízási díjat, ezért alappal érvényesítette a keresetében foglalt marasztalási összeget az alperessel szemben. Mivel az alperes az átrendeléssel jogellenesen foglalkoztatta a felperest a magasabb besorolás szerinti munkakörben, a joggal való visszaélésre és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vonatkozó kereseti érveket vizsgálnia már nem kellett.

### **A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem**

[7] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását. Az elsőfokú ítélet [99]-[101] és [104] bekezdésének idézését követően kifejtette, hogy a felperes a perbeli időszakban a Hszt. 60. §-a szerinti átrendelés alapján látta el a szolgálati feladatait. A régi Hszt. vezényletre és a Hszt. átrendelésre vonatkozó szabályai fedik egymást, annak csak a hozzájárulás nélküli időtartama nőtt meg az új szabályozás értelmében. A felperes 2016. január 26. napjától ismét a beleegyezésével került átrendelésre, az átrendelő parancs pedig tartalmazza, hogy a Hszt. 60. § (1) bekezdése szerint az illetményre az eredeti szolgálati beosztása szerinti mértékben jogosult. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a felperes nem ellenezte az átrendelését, a hallgatása beleegyezésnek minősül, az elsőfokú ítélet pedig nem adott magyarázatot arra, hogy a felperes hallgatolagos hozzájárulását, az erre vonatkozó alperesi érvelést a Hszt. 71. §-a szerinti megbízás helyettesítésre jogintézmény vizsgálatánál miért nem fogadta el. Az elsőfokú bíróság ítélete sérti a 31/2015. BM rendelet 33. § (3) bekezdésében foglaltakat, mert az átrendelés idején a felperes az eredeti szolgálati beosztása szerinti mértékben jogosult az illetményre. Jogellenesen járt el az elsőfokú bíróság, mert kizárta a Hszt. 60. § szerinti átrendelésre vonatkozó szabályok alkalmazását, holott a Hszt.-hez fűzött miniszteri indokolás szerint is a vezénylest az átrendelés váltja fel, a vezényletre vonatkozó szabályok kerültek átdolgozásra az átrendelés jogintézményénél. Az elsőfokú bíróság a régi Hszt. 49. § (1)-(2) bekezdését, a Hszt. 60. § (1)-(2) bekezdését, a 31/2015. BM rendelet 33. § (3) bekezdés a) pontját, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdését sértette, mert a beszerzett bizonyítékokat nem megfelelően értékelte és azokból helytelen jogkövetkeztetésre jutott, amikor a kereset szerint marasztalta az alperest.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, megbízási megállapodás alapján érvényesített másodfokú perköltségigény mellett. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozott, megfelel az irányadó jogszabályoknak és nem tért el a Kúria irányadó eseti döntéseitől. Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, az abban foglaltakat helyesen értékelte, és okszerű mérlegeléssel az irányadó jogszabályi rendelkezések betartása, helyes értelmezése alapján hozta meg az ítéletét. A magasabb területi besorolású rendőri szervnél történt szolgálatteljesítés nem minősül a Hszt. szerinti átrendelésnek, az a Hszt. 71. §-a szerinti helyettesítésre adott megbízás, a felperes többletfeladatot látott el a perbeli időszakban. Ez a tevékenysége nem maradhat ellentételezés nélkül, az illetménykülönbözet megtérítésére jogosult. A régi Hszt. 49. §-a szerinti vezényletre vonatkozó szabályok nem alkalmazhatóak a felperes perbeli átrendelésére, a felperest nyilatkoztatni kellett volna a korábbi vezénylese

utáni átrendelésre, rendezni kellett volna a továbbfoglalkoztatását, mely a hozzájárulásával hozott újabb parancssal lett volna csak jogszerű. Mindezek alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes esetében a 31/2015. BM rendelet 35. §-ában foglaltak és nem pedig a 33. § szerinti rendelkezések az alkalmazandók. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése a Hszt. alapelvi jellegű rendelkezéseivel is összhangban áll. A 2016. január 26. napja szerinti átrendelése nem a beleegyezésével történt, az alperes hallgatás-beleegyezés elvére történt hivatkozása nem állja meg a helyét. A hallgatás ugyanis csak két esetben válthat ki joghatást: egyrészt, ha a felek abban kifejezetten megállapodtak, másrészt ha jogszabály rendelkezik róla. Jelen esetben egyik feltétel sem teljesül, a Hszt. 6. § (3) bekezdés b) pontja szerint a fenti körben megtett nyilatkozat kifejezetten írásbeliséghez kötött, a perben kihallgatott tanú vallomása sem tudta megerősíteni, hogy beleegyezését adta az átrendeléshez a felperes. A hallgatásra való hivatkozás a Hszt. 60. § (2) bekezdése szerinti átrendelési szabályok alól felmentést nem adhat, az új szabályok szerint a felperes lényegesen kedvezőtlenebb helyzetbe is került az illetménye tekintetében. A vezénylés iránti kérelem alapján kialakult korábbi helyzetet nem lehet a Hszt. szerinti határozatlan idejű átrendelésre vonatkozó felhatalmazásnak tekinteni. A Hszt. 6. § (3) bekezdés b) pontja szerint az átrendelésre vonatkozó jognyilatkozatokat csak írásban lehet megtenni, különösen igaz ez abban az esetben, ha ez egyben joglemondást is jelent. A Hszt. 164. § (4) bekezdése szerint az illetményre vonatkozó igényről előre nem lehet lemondani, az ilyen lemondó nyilatkozat érvénytelen.

#### **A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai**

[9] A fellebbezés nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fenti felülvizsgálati keretek között megállapította, hogy a fellebbezés a megbízási díj összezszerűségének kérdését, valamint a joggal való visszaélés tilalmának és az egyenlő bánásmód követelményének megsértésére vonatkozó elsőfokú ítéletbeli érvelést nem támadta, ezért a másodfokú bíróság ezeket a kérdéseket a felülbírálata során nem érinthette, az kizárólag a megbízási díj jogalapjának kérdésére korlátozódott. Ennek során a fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a megbízási jogdíj jogalapja körében az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges és elégséges körben feltárta, a rendelkezésre álló adatokból helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes keresete a marasztalásra vonatkozóan alapos, indokait az ítéltábla – az alábbiakban részletezett pontosítással – osztja, és a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítéletében helyesen idézte az átrendelésnél releváns jogszabályi rendelkezéseket, indokait a másodfokú bíróság a Hszt. 60. § (1)-(2) bekezdésében foglalt részletszabályok további értelmezésével és az ebből következő jogi érveléssel egészíti ki. Annyiban egyetért a másodfokú bíróság az alperessel és az elsőfokú bíróság álláspontjával is, hogy a perbeli jogvita eldöntéséhez meg kellett határozni a felperesi igény jogcímét. Míg az alperes az átrendelés jogcíme mellett érvelt, addig az elsőfokú bíróság az igény jogalapját a

Hszt. 71. §-ához kötötte. A két jogintézmény egymáshoz való viszonyát a bírói gyakorlat már értelmezte.

[12] A Fővárosi Ítéltábla a 3.Kf.700.488/2023/4. számú ítéletében kifejtette, hogy az irányadó felsőbírósági gyakorlat (Kúria Kf.VII.39.661/2020/5., Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.139/2023/4., 2.Kf.700.100/2023/4.) már elemezte az átrendelés és a megbízási díj elhatárolását, mely értelmében a Hszt. 60. § szerinti átrendelés és a 71. § szerinti megbízási díj közötti különbségtétel az azok tekintetében hozott intézkedés valós tartalmi elemein alapul. A fenti eseti döntés, valamint a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.100/2023/4. számú ítélete is rámutatott, hogy az átrendelés tekintetében a Hszt. 61. § (2) bekezdése kógens módon követeli meg az erre vonatkozó munkáltatói intézkedés írásbeliségét, melytől eltérni nem lehet (EBH2010. 2259.).

[13] A fenti bírói gyakorlatban rögzítettek – valamint a felperes fellebbezési ellenkérelmében az írásbeliség alapvető jelentőségű követelményével kapcsolatban helytállóan kifejtettek – alapján az átrendelés jogintézményénél kógens módon megkövetelt az adott jogintézményre vonatkozó jognyilatkozatok írásbelisége. A foglalkoztatás jogszerűségének megítélésénél nem mellőzhető a Hszt. 60. § (1)-(2) bekezdése szerinti ideiglenes jelleg, miszerint az átrendelésre csak a fenti jogszabályhelyen rögzített rövid időtartamokra van lehetőség, ettől eltérni ugyan lehet, de ennek megvan a fent részletezett írásbeliségi követelménye és törvényi feltétele (ennek indoka az, hogy az átrendelés a jogviszony módosítás egy típusa, amely nyilvánvalóan írásbeliséghez kötött). Az elsőfokú eljárás irataiból megállapítható, hogy nem merült fel adat arra vonatkozóan, miszerint a felperes a Hszt. 60. § (2) bekezdésében foglaltaktól való eltérést kérte, a fenti jogszabályhelyen rögzített ideiglenes jellegtől, az átrendelés rövid időtartamától való eltérésre akaratnyilatkozatot az alperes maga sem adott írásban. Mindezek alapján a felperes átrendelés keretében történő foglalkoztatására a perbeli időszakban csak ideiglenes jelleggel, a Hszt. 60. § (2) bekezdésében rögzített rövid időszakban kerülhetett volna sor. Ezzel szemben 2016. január 26. napjától az alperes folyamatosan foglalkoztatta átrendelés jogcímet megjelölve a perbeli időszak szerinti 16 hónapban is a magasabb illetménybesorolású területi szervnél a felperest. A perbeli időszak – 2018. január 1. napja – szerinti kezdetéig a hozzájárulás nélküli 4 hónap már eltelt és a fenti jogszabályhely által megkövetelt 6 hónapos megszakítás sem teljesült. Mindezek miatt szükségtelenül bocsátkozott az elsőfokú bíróság annak értékelésébe, hogy a felperes beleegyezett-e az átrendeléssel való foglalkoztatásába, a korábbi vezényléshez való hozzájárulása az átrendeléséhez történő hallgatólagos hozzájárulásnak tekinthető-e.

[14] Az átrendelés szabályait a másodfokú bíróság is csak annyiban érinthette, hogy az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett-e annak megállapításával, hogy a felperes az illetmény különbözet összegével azonos összegű elmaradt illetményt érvényesíthet megbízási díj jogcímén.

[15] Az elsőfokú bíróság feladata a két jogintézmény elhatárolása volt, amelyet helyesen megtett. A másodfokú bíróság az átrendelés jogcím elvetésénél maga is

támaszkodott az ítélkezési gyakorlatra és a [13] bekezdésében bemutatott valós, okirattal alátámasztott tartalmi elemekre. Ezek figyelembevételével az alperes tévesen érvelt a fellebbezésben amellet, hogy a felperes a magasabb illetménnyel járó szolgálatteljesítés helye járőrként történő feladatvégzés alapján az illetménykülönbözetre nem jogosult. Ezért a másodfokú bíróságnak a továbbiakban az elsőfokú ítélet megbízási díjra vonatkozó jogi álláspontjának jogszerűségéről kellett állást foglalnia.

[16] Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott ezért arra a következtetésre, hogy a felperes esetében az átrendelés szabályai nem alkalmazhatók, így az alperes által hivatkozott 31/2015. BM rendelet 33. § (3) bekezdés a) pontja sem, miszerint az átrendelés esetén az eredeti szolgálati beosztás szerinti mértékben jogosult az illetményre a munkavállaló.

[17] Az alperes ezen az alapon az elsőfokú ítélet jogszerűségét sikerrel nem támadhatta. Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításait arra hivatkozással vitatta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte és az irányadó jogszabályhelyeket helytelenül alkalmazta, nem vette figyelembe, hogy a régi Hszt. vezénylesre vonatkozó szabályai lefedik a Hszt. átrendelésről szóló rendelkezéseit, emiatt pedig a korábbi vezényleshez történő felperesi hozzájárulást az átrendelésbe való hallgatólagos beleegyezésnek kell tekinteni. A Hszt. 60. § (1)-(2) bekezdései alapján a fellebbezési érveléssel szemben megállapítható, hogy az átrendelés szabályai eltérnek a régi Hszt. vezénylesre vonatkozó rendelkezéseitől, az alperes által is hivatkozott Hszt.-hez fűzött miniszteri indokolás szerint is a vezényles szabályai átdolgozásra kerültek, ezért a Hszt.-ben az átrendelésre vonatkozóan új szabályozás került kialakításra, így nem állapítható meg, hogy a régi Hszt. és a Hszt. szabályai fedik egymást, az átrendelés a vezénylesnek egyfajta jogfolytonos intézménye lenne. Mindezekre tekintettel nem foghatott helyt az a fellebbezési hivatkozás, hogy a két jogintézmény jogfolytonossága miatt a felperes hallgatólagos beleegyezésével az átrendelés keretében jogszerűen foglalkoztatható volt a perbeli időszakban, a fent már részletesen kifejtettek szerint az alperes által hivatkozott hallgatásnak a foglalkoztatás jogszerűségének megítélésénél nem volt jelentősége. Az átrendeléssel kapcsolatban annak volt jelentősége, hogy a rövid és határozott időtartamtól való eltérést engedő törvényi feltételek – felperes kérelme, írásbeliség, méltánylást érdemlő érdek megjelenése – egyike sem valósult meg. Az alperes hallgatólagos beleegyezésre vonatkozó fellebbezési érvelése a jogszabályi feltételek hiányát nem pótolhatja.

[18] A továbbiakban a másodfokú bíróság a megbízási díjra vonatkozó ítéleti álláspont jogszerűségét vizsgálta. Ennek során figyelembe vette, hogy a Kúria már több eseti döntésében – adott esetben az átrendelés jogintézményére vonatkozóan is – kimondta (Kf.VII.39.661/2020/5., Kf.VII.40.701/2021/8., Kf.III.40.461/2020/6.), hogy amennyiben az adott beosztásra vonatkozó jogszabályi feltételek hiányában alkalmazta az alperes a munkavállalót az adott beosztásába tartozó feladatok ellátására, a Hszt. 71. § (4) bekezdése szerinti illetményre jogosult. Abban az esetben, ha a kinevezés szerinti beosztása helyett látja el a munkavállaló a magasabb illetménybesorolású új beosztást, nem a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) szerinti megbízási díjra jogosult, mert az csak akkor jár, ha a megbízást az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett és nem az eredeti munkaköre helyett látja el.

[19] A fenti bírói gyakorlatra is figyelemmel jogszerűen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes foglalkoztatása a Hszt. 71. §-a szerinti helyettesítésre történt megbízásnak minősül, mely miatt a Hszt. 71. § (4) bekezdése alapján az illetménykülönbözet megtérítésére jogosult, ami a ténylegesen ellátott magasabb besorolású munkakör és az eredeti beosztása szerinti illetmény között mutatkozik. A fenti kúriai eseti döntésekből az is látható, hogy a helyettesítésre történt megbízás eseteinél a megbízási díj és az illetménykülönbözet szinonim fogalmakként használatos, az illetménykülönbözet azonban ténylegesen tágabb kategória a megbízási díjnál, az felöllelhet olyan eseteket is, amikor nem a ténylegesen ellátott és az eredeti beosztás szerinti feladatok közötti különbség miatt, hanem adott esetben téves besorolás okán jogosult a munkavállaló az illetménykülönbözetre. Mindezekre figyelemmel helytállóan járt el az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az alperest a marasztalási összeg megfizetésére megbízási díj jogcímen kötelezte, mely a felperes eredeti beosztása szerinti és a ténylegesen ellátott beosztás közti illetménykülönbözetet jelenti, de a marasztalási jogcím megjelölésénél nem az elsőfokú ítélet [102] bekezdésében foglaltaknak volt jelentősége, miszerint a felperes megbízási díj jogcímen is érvényesítheti az illetménykülönbözet összegével egyező igényét.

[20] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a tényállás helyes feltárása útján feltárt adatokat végső soron helytállóan értékelte, a fenti indokolásbeli pontosítással az irányadó jogszabályhelyek megfelelő alkalmazásával jogszerűen marasztalta az alperest megbízási díj jogcímen a felperes keresete szerint.

[21] A fellebbezési érvelés az elsőfokú ítélet jogszerűségének megdöntésére nem volt alkalmas, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a fenti indokolásbeli pontosítással – a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdésére, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel állapított meg. Ennek során a felperes által felszámított perköltség összegét a fenti IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a pertárgy értékére, a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének idő- és munkaidőigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel mérsékelte, és azt a fenti körülményekkel arányban állóan, mérlegeléssel 50.000 forint ÁFÁ-t is tartalmazó összegben határozta meg.

[23] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (24.736 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

### **Záró rész**

Budapest, 2024. június 5.

|                      |                     |                               |
|----------------------|---------------------|-------------------------------|
| dr. Szőke Mária s.k. | dr. Bíró Péter s.k. | dr. Bendli Attila József s.k. |
| a tanács elnöke      | előadó bíró         | bíró                          |